

**PETER
SWANSON**

**NA
ZABITÍ**

Nakladatelství Paseka
Praha – Litomyšl

PŘELOŽILA DENISA ŠKODOVÁ

T. S. Eliot na str. 59 je citován podle překladu Martina Hilského
(*Čtyři kvartety*, Praha, 2014).

THE KIND WORTH KILLING

Copyright © Peter Swanson, 2015

All rights reserved.

Translation © Denisa Škodová, 2015

ISBN 978-80-7432-634-9

Mé matce Elizabeth Ellis Swansonové

ČÁST PRVNÍ

Pravidla letištních barů

/Ted

„Jé, ahoj,“ pozdravila mě.

Seděl jsem právě v salonku na londýnském letišti Heathrow, a hned jak to vyslovila, pohlédl jsem na bledou pihovatou ruku na opěradle barové stoličky vedle mě a vzápětí do cizí tváře.

„My se známe?“ zeptal jsem se. Nijak zvlášť povědomá mi nepřipadala, mluvila ale s americkým přízvukem, na sobě měla nažehlenou bílou košili a těsné džíny nasoukané do vysokých kozaček, a tak to klidně mohla být některá z otravných kamarádek méj ženy.

„Vlastně ne, pardon. Jen se mi zalíbil tvůj koktejl. Nevadí ti to?“ Vytáhla, štíhlou figuru usadila na otáčecí stoličku potaženou kůží a kabelku položila na bar. „V tom je gin?“ zeptala se na martini přede mnou.

„Hendrick’s,“ prozradil jsem jí značku.

Pokynula barmanovi, mladému klukovi s lesklou bradou a vlasy vyčesanými nahoru, a požádala ho o martini s ginem značky Hendrick’s se dvěma olivami.

Když jí koktejl přinesl, pozvedla ho ke mně. Ve skleničce mi zbýval poslední lok, a tak jsem pronesl: „Tak na očkování proti zahraničním cestám.“

„Na to si klidně připiju.“

Dopil jsem a objednal si další sklenku. Představila se mi, ale její jméno jsem okamžitě vypustil. I já jsem se jí představil, ale jenom jako Ted, ne jako Ted Severson, aspoň ne hned zkraje.

A tak jsme spolu seděli v přečalouněném a přesvíceném salonku na Heathrow, popíjeli každý svůj koktejl a sem tam jsme prohodili pár slov, čímž vyšlo najevo, že čekáme na stejný přímý let do Bostonu, na Loganovo letiště. Potom z kabelky vytáhla tenký paperbackový román a pustila se do četby. Já si ji tudíž mohl lépe prohlédnout. Byla krásná, měla dlouhé zrzavé vlasy, oči průzračně modrozelené jako voda v tropech a pleť tak světlou, že se odstínem blížila namodrale bílé, jakou mívá odtučněné mléko. Když se vedle chlapa takováhle žena posadí v baru v jeho čtvrti a pochválí mu koktejl, zmocní se ho pocit, že se mu život převrátí vzhůru nohama. Ale v letištních barech, kde se popíjející každou chvíli rozletí do všech stran, platí jiná pravidla. A přestože měla tato žena stejně jako já letět do Bostonu, pořád mě neopouštěl vztek na manželku za to, co mi provedla. V Anglii jsem celý týden na nic jiného nemyslel. Skoro jsem nejedl ani nespal.

Z reproduktorů se ozvalo hlášení, z něhož jsem pochytil jen dvě slova, a sice *Boston a zpoždění*. Pohlédl jsem na tabuli nad podsvícenou poličkou se seřazenými láhvemi alkoholu a zjistil, že nám let o hodinu odložili.

„Čas na další drink.“ Prohlásil jsem. „Zvu tě.“

„Proč ne,“ přijala, zaklapla knihu a odložila ji na bar vedle kabelky, přední stranou obálky navrch. *Dvě tváře ledna*. Patricia Highsmithová.

„Jaké to je?“

„Už jsem od ní četla lepší věci.“

„Nejhorší ze všeho je špatná kniha a zpožděný let.“

„A co čteš ty?“ zajímala se.

„Noviny. Knížky moc nemusím.“

„Ani v letadle?“

„To popíjím gin. Nebo plánuju vraždy.“

„To zní zajímavě.“ Poprvé se na mě usmála. Tak široce, že se jí mezi horním rtem a nosem udělala rýha a ukázala dokonalé zuby a část růžových dásní. Říkal jsem si, kolik jí tak

asi je. Když si ke mně přisedla, tipoval jsem ji na něco kolem pětatřiceti, tedy zhruba můj věk, ale s úsměvem a rozpitými pihami na hřbetu nosu působila mladistvěji. Možná tak na dvacet osm. Přesně tolik je i mojí ženě.

„A samozřejmě taky v letadle pracuju,“ doplnil jsem.

„A co děláš?“

Ve zkratce jsem jí vylíčil, jak jsem financoval internetové startupy a poskytoval jim poradenství. Už jsem jí ale neprozradil, že většinu peněz jsem vydělal tím, že jsem firmy dal k prodeji hned, jak se začaly jevit slibně. Ani to, že bych už vůbec nemusel pracovat, protože patřím k té hrstce podnikatelů internetové horečky z konce devadesátých let, kterým se podařilo zvednout kotvy (a rozprodat všechny akcie) těsně předtím, než internetová bublina praskla. Ne že bych měl strach, že se jí tím nějak dotknu nebo ji odradím, prostě jsem nechtěl zacházet do detailů. Nikdy jsem totiž necítil potřebu se za svoje vydělané peníze omlouvat.

„A co ty? Co děláš?“ zeptal jsem se.

„Pracuju na Winslow College. V archivu.“

Winslow byla vysoká škola jen pro ženy, na zeleném předměstí, něco přes třicet kilometrů západně od Bostonu. Zeptal jsem se jí, co taková archivářka vlastně dělá, a i ona mi ve zkratce popsala svou práci, tedy že shromažďuje a uchovává školní dokumenty. „A ve Winslow i bydlíš?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Jsi vdaná?“

„Ne. A ty jsi ženatý?“

Sotva to dořekla, postřehl jsem, jak mi pohledem šlehla po levé ruce, aby zapátrala po prstýnku.

„Jo, bohužel,“ přiznal jsem. Ruku jsem pak zvedl, abych jí ukázal holý prsteníček. „A nemysli si, že si snubní prsten v letištních barech schválně sundávám, protože by si ke mně mohla přisednout žena jako ty. Prstýnek jsem nikdy neměl. Tlačí mě.“

„Proč bohužel?“ doptávala se.

„To by bylo na dlouho.“

„Máme přece zpoždění.“

„Vážně chceš slyšet příhody z mého bídného života?“

„Na to se přece nedá říct ne.“

„V tom případě budu potřebovat ještě jeden drink.“ Pozvedl jsem prázdnou sklenici. „A co ty?“

„Já ne, díky. Víc než dva nezvládnou.“ Z párátka zuby sundala jednu olivu a skousla ji. Zahlédl jsem růžovou špičku jejího jazyka.

„Já vždycky říkám, že dvě skleničky martini jsou moc a tři málo.“

„To je vtipný. Ale neříkal to už James Thurber?“

„O něm jsem nikdy neslyšel,“ dušoval jsem se a trochu se zaculil, ačkoli jsem se cítil poněkud nesvůj, že bych měl cizí bonmot vydávat za vlastní. Najednou přede mnou stál barman a já si objednal další skleničku. Okolí úst mi po ginu příjemně ztuhlo a bylo mi jasné, že to s alkoholem možná až nebezpečně přezenu a řeknu pak i něco, co bych neměl, ale v baru přece jen platila letištní pravidla, a třebaže má budoucí spolucestující bydlí jen třicet kilometrů ode mě, už jsem stačil i zapomenout, jak se jmenuje, a věděl jsem, že ji už nejspíš nikdy v životě nevidím. A bylo fajn si jen tak povídat a popíjet s neznámým člověkem. Mluvení mi totiž pomáhalo trochu rozptýlit nahromaděný vztek.

A tak jsem se pustil do vyprávění. Že jsme s manželkou svoji tři roky a žijeme v Bostonu. Pak jsem jí vylíčil, jak jsme si v září zajeli na týden do hotelu Kennewick Inn na jižním pobřeží státu Maine a to místo jsme si natolik zamilovali, že jsme si tam pořídili neskutečně drahý pozemek u moře. Taky jsem jí vyprávěl, jak se moje žena, s magisterským titulem z oboru nazvaného Umělecká a kulturní činnost, rozhodla na projektu našeho domu spolupodílet s architektonickou firmou, jelikož měla pocit, že je k tomu dostatečně kvalifikovaná, jenže pak

trávila čím dál víc času v Kennewicku, kde pracovala se stavbyvedoucím Bradem Daggettem.

„A ona s Bradem...?“ zeptala se poté, co si z párátku zuby stáhla do úst i druhou olivu.

„No jo.“

„Jseš si tím jistý?“

A tak jsem jí to popsal do detailu. Mirandu už život v Bostonu přestával bavit. První rok manželství strávila zařizováním našeho cihlového řadového domu v oblasti South End.

Později si našla práci na částečný úvazek u kamarádky v galerii, v southendské bohémské čtvrti SoWa, ale i tak jsem zaregistroval, že vztah mezi námi nějak vyčpěl. Vprostřed večere jsme se někdy už neměli o čem bavit a i do postele začal každý z nás chodit v jinou dobu. Nejdůležitější ale bylo, že jsme v našem vztahu ztratili svou původní, určující identitu. Když jsme spolu začali chodit, já ji coby bohatý podnikatel zasvětil do světa drahých vín a charitativních akcí, zatímco ona byla bohémskou umělkyní, co vyráží do Thajska na pláže a ráda obchází upatlané bary. Bylo mi jasné, že jako pár jsme nebyli nijak zvlášť originální, ale nám to tak vyhovovalo. Ve všem jsme se doplňovali. Dokonce mě těšilo, že ačkoliv se obecně vzato považují za pohledného muže, v její přítomnosti se na mě nikdo ani nepodíval. Měla dlouhé nohy, velká prsa, a k tomu srdcovitý obličej a plné rty. Od přírody tmavohnědé vlasy si vždycky barvila načerno. Schválně si je upravovala do rozčuchu, který měl vytvářet dojem, že právě vstala z postele. Pleť měla bez chybičky, takže make-up nepotřebovala, nikdy ale nevyšla z domu bez černých linek kolem očí. Všiml jsem si, jak na ni chlapi v barech a restauracích civí. Možná jsem si to jenom špatně vykládal, ale zírali na ni s primitivními pudy v očích. V takový moment jsem vždycky uvítal, že žiju v době a v místě, kde u sebe muži běžně nenosí zbraně.

Na výlet do Kennewicku v Maine jsme se vydali naprosto spontánně, to když si Miranda jednou posteskla, že jsme si už

přes rok nikam nevyrazili jen ve dvou. Vypravili jsme se tam třetí zářijový týden. Prvních pár dní bylo jasno a teplo, ale ve středu k nám od Kanady dorazil liják a uvěznil nás v našem apartmá. To jsme opustili, jen abychom si skočili do hospůdky v suterénu na humra a mainské pivo Allagash White. Když déšť konečně ustal, ochladilo se, světlo zešedivělo a soumrak se protáhl. Zakoupili jsme tedy svetry a vydali se pěšky prozkoumat asi kilometr a půl dlouhou stezku, která začínala na severní straně hotelu a vinula se mezi vzdouvajícím se Atlantikem a skalnatým okrajem útesu. Vzduch, ještě donedávna ztěžklý vlhkostí a vůní opalovacího krému, byl nyní svěží a nasáklý solí. Oba jsme si Kennewick natolik zamílovali, že když jsme na vyvýšené části úseku na konci stezky narazili na volný pozemek zarostlý šípkovou růží, ihned jsem zavolal na telefonní číslo uvedené na ceduli s nápisem NA PRODEJ a nabídl pěknou cenu.

O rok později už byly šípkové keře vykácené, základy vykopané a hrubá stavba domu s osmi ložnicemi se chýlila ke konci. Jako stavbyvedoucího jsme si najali drsného, rozvedeného chlapa Brada Daggetta s hustými černými vlasy, bradkou a trochu křivým nosem. Zatímco já trávil celé týdny v Bostonu, kde jsem radil skupině čerstvých absolventů Massachusettského technologického institutu, kteří přišli s novým algoritmem pro blogový internetový vyhledávač, Miranda trávila čím dál víc času v Kennewicku, kde bydlela v hotelu, dohlížela na stavební práce na domě a pipkala se s každou dlaždicí či úchytem.

Začátkem září jsem se rozhodl ji překvapit a stavit se za ní. Jakmile jsem najel na silnici I-95 severně od Bostonu, nechal jsem jí vzkaz na mobilu. Do Kennewicku jsem dorazil chvilku před polednem a ptal se po ní v hotelu. Řekli mi, že je od rána pryč.

Dojel jsem tedy až k našemu pozemku s rozestavěným domem a na šterkové příjezdové cestě zaparkoval za Bradovým pickupem F-150. Mirandin Mini Cooper v barvě drozdích

vajec tam stál taky. Pár týdnů jsem se na dům nezajel podívat a byl jsem rád, že stavba pokročila. Zdálo se, že všechna okna jsou už osazená a taky že přivezli pískovcovou dlažbu, kterou jsem vybral pro spodní zahradu. Pak jsem dům obešel k jeho zadní části, kde každá ložnice v prvním patře měla vlastní balkon a prosklená veranda v přízemí vedla dolů na velikánskou kamennou terasu. Před terasou zela obdélníková jáma na bazén. Když jsem po kamenných schodech kráčet z terasy nahoru, vysokými okny v kuchyni, z nichž bylo vidět na oceán, jsem zahlédl Brada s Mirandou. Chystal jsem se zrovna zaklepat na okno, abych o sobě dal vědět, když vtom mě něco zarazilo. Oba se opírali o nově položenou křemennou desku kuchyňské linky a dívali se oknem ven na zátoku Kennewick Cove. Brad kouřil cigaretu, kterou si po chvíli oklepal do kávového hrnku ve druhé ruce.

Zaujalo mě ale chování Mirandy. Stála tam v poněkud zvláštní póze a opírala se o linku, natočená k Bradovým širokým ramenům. Vypadala naprosto uvolněně. Všiml jsem si, jak nenuceně zvedla ruku, když jí Brad vložil zapálenou cigaretu mezi prsty. Dlouze z ní potáhla a pak mu ji vrátila. Během té výměny se na sebe ani jednou nepodívali, a mně v tu chvíli došlo nejen to, že spolu spí, ale že se do sebe nejspíš i zamilovali.

Namísto vzteku nebo zděšení se mě nejprve zmocnila panika, že by si mohli všimnout, jak je z terasy pozorují při důvěrnostech. Vrátil jsem se tedy zpět ke hlavnímu vchodu, přešel přes verandu, pak jsem rozrazil skleněné dveře a zahalekal „Ahoj“, které ozvěna roznesla po celém domě.

„Tady jsme,“ zavolala na mě Miranda a nato jsem vstoupil do kuchyně.

Trošku se od sebe odtáhli, ale nijak zvlášť. Brad zrovna zhášel cigaretu v hrnku. „Teddy, to je ale překvápko,“ prohlásila Miranda. Takhle mi říkala jen ona – tu mazlivou přezdívkou, která se ke mně vůbec nehodila, mi kdysi vymyslela z legrace. „Nazdar, Tede,“ pozdravil Brad. „Tak co tomu říkáš?“

Miranda ke mně přešla zpoza linky a políbila mě do koutku úst. Voněla drahým šamponem a marlborkami.

„Vypadá to dobře. Přivezli mi tu dlažbu.“

Miranda se rozesmála. „My ho necháme vybrat jednu jedinou věc, a jeho pak už nic jiného nezajímá.“

Pak zpoza linky vyšel i Brad a podal mi ruku. Dlaň měl teplou a suchou a já vnímal, jak má na té své tlapě vystouplé klouby. „Chceš se tu porozhlídnout?“

A tak mě Brad s Mirandou prováděli po domě, on mi vyprávěl o stavebních materiálech a Miranda o tom, který kus nábytku hodlá kam postavit, a já při tom začal opět dumat nad tím, co jsem viděl. Žádný z nich se netvářil, že by ho moje přítomnost nějak rozhodila. Třeba se za tu dobu prostě jen skamarádili, takže jim ani nepřišlo divné stát těsně u sebe a společně si zakouřit. Miranda bývala dost kontaktní, s kamarádkami se vodila za ruce a kamarády na přivítanou nebo na rozloučenou klidně líbala i na rty. Napadlo mě, že jsem třeba jenom paranoidní.

Po prohlídce domu jsme s Mirandou zajeli do hotelu Kennewick Inn a poobědvali v hospůdce Livery. Oba jsme si dali sendvič s okořeněnou pečenou treskou a já to zapil dvěma skotskými se sodou.

„Takže Brad tě zase naučil kouřit?“ zeptal jsem se v domněnání, že když se zaměřím na její reakci, mohl bych ji přistihnout při lži.

„Cože?“ svráštla obočí.

„Trochu z tebe byly cítit cigarety. V tom domě.“

„Jenom jsem si párkrát potáhla. Ale neboj, Teddy, nezačala jsem zase kouřit.“

„Mně je to celkem jedno. Jen mě to tak napadlo.“

„Dochází ti, že ten dům už je skoro hotový?“ zasnila se a smočila svůj hranolek v mém kečupu.

Chvilí jsme si ještě povídali o domě, a já pak začal o to víc pochybovat o tom, co jsem viděl. Nechovala se nijak provinile.

„Zůstaneš tu na víkend?“ zeptala se.

„To ne, jenom jsem se chtěl na chvíli za tebou stavít. Mám jít na večeri s Markem LaFrancem.“

„Tak ji zruš a zůstaň tady. Zítra má být hezky.“

„Mark za mnou letí jenom kvůli té schůzce. A já si před ní ještě musím něco propočítat.“

Původně jsem chtěl v Maine strávit celé odpoledne a doufal jsem, že si s Mirandou třeba na chvíli zdřímáme v jejím hotelovém pokoji. Ale když jsem viděl, jak se k sobě s Bradem tulí v luxusní kuchyni, kterou jsem platil já, rozmyslel jsem si to. Teď už jsem měl jiné plány. Po obědě jsem Mirandu vzal zpátky do domu, aby si odtamtud mohla odvézt auto. Ale místo abych pak vyrazil rovnou na I-95, najel jsem na Route 1 a zamířil na jih do Kittery, kde se asi půl kilometru podél silnice táhne řada outletů. Stavil jsem se v Kittery Trading Post, obchodu s outdoorovým oblečením, kolem kterého jsem už mnohokrát projel, ale nikdy jsem do něj nevstročil. Během patnácti minut jsem tam nechal skoro pět set dolarů za nepromokavé maskáčové kalhoty, šedou pláštěnku s kapucí, obrovské letecké brýle a kvalitní dalekohled. Zakoupenou výstroj jsem si vzal s sebou na veřejné toalety naproti outletu Crate&Barrel, obchodu s nábytkem a vybavením domácnosti, a převlékl se do nového úboru. Věřil jsem, že s nasazenou kapucí a leteckými brýlemi mě nikdo nepozná. Aspoň ne z dálky. Pak jsem opět vyrazil na sever a zaparkoval na veřejném parkovišti u zátoky Kennewick Cove; své quattro jsem vmáchl mezi dva pickupy. Sice jsem věděl, že Miranda ani Brad nemají žádný důvod jezdit zrovna sem, ale já zase neměl důvod nechávat své auto příliš na očích.

Vítr už se utiřil, ale jednolitá šedivá mračna ležela nízko a teplý mlhavý déšť prosytil vzduch. Přešel jsem přes vlhký písek na pláži a pak jsem se po uvolněných kamenech a úlomcích břidlice vyškrábal na začátek stezky na útesu. Místo abych se kochal Atlantikem po mé pravici, opatrně

jsem našlapoval a pozorně sledoval kamennou cestičku, která v mokru klouzala, a navíc se na ní sem tam kroutil nějaký ten kořen. Pár vydlážděných úseků stezky se vlivem eroze úplně rozpadlo a chodce před nebezpečím varovala vybledlá cedule. Kvůli tomu na stezku skoro nikdo nechodil a já za celé odpoledne spatřil jediného živáčka, a sice nějakou pubertačku v tričku hokejového klubu Boston Bruins, ze které to táhlo, jako by právě vykouřila joint. Beze slova jsme se minuli a ani se na sebe nepodívali.

Na konci stezky jsem prošel kolem drolicí se betonové zdi, která ohraničovala zadní stranu pozemku s kamenným domkem, posledním stavením před necelým půl kilometrem neudržované půdy, na jejímž konci se rozkládala naše parcela. Cesta pak prudce klesala až na úroveň hladiny moře, pokračovala přes krátkou kamenitou pláž pokrytou mořskými řasami a zdeformovanými bójkami a pak opět stoupala mezi zkroucenými smrčky. Znovu se rozpršelo, a já si sundal zmoklé sluneční brýle. Šance, že by se Miranda s Bradem zrovna teď pohybovali někde venku, byla minimální a já měl v úmyslu dojít těsně k otevřené pláni a tam někde si najít stanoviště v nepropustném houští u spodní části útesu. I kdyby si mě některý z těch dvou všiml, s dalekohledem na očích bych vypadal, jako že jen pozoruji místní ptactvo. A i kdyby se náhodou vydali za mnou, mohl bych se na stezku zase rychle vrátit.

Jakmile se na zjizvené půdě vynořil náš dům, zarazilo mě, dokonce už poněkolkáté, jak se zadní strana, tedy ta s výhledem na oceán, stylově odlišuje od strany obrácené k silnici. Předek domu byl obložený kamenem, z něž místy vykukovala menší okénka, která kontrastovala s vysokánskými dveřmi z tmavého dřeva s mohutnými dveřními oblouky. Zadní část domu byla ze dřeva natřeného béžovou barvou, a jelikož okna a balkony byly úplně stejné, dům z té strany vypadal jako středně velký hotel. „Mám hodně přátel,“ odsekla mi kdysi Miranda, když jsem se jí ptal, proč chce mít v domě hned

sedm pokojů pro hosty. A pak mě sjela pohledem, jako bych se jí ptal, k čemu potřebujeme vodovodní trubky.

Našel jsem si místečko pod zakrslým smrčkem, ohnutým a zkrouceným jak bonsaj. Lehl jsem si břichem na vlhkou zem a pohrával si s dalekohledem, dokud se mi nepodařilo zaostřit na dům. Byl jsem necelých padesát metrů od něj a dohlédl jsem i do oken. V přízemí jsem žádný pohyb nezaregistroval, a tak jsem se zaměřil na patro. Nic. Na chvíli jsem tedy dalekohled odložil a dům sledoval pouhým okem a při tom si přál, abych se mohl podívat i k příjezdové cestě na přední straně. V domě podle všeho nikdo nebyl, ačkoli když jsem před ním Mirandu vysadil, Daggettův pickup tam pořád ještě stál.

Pár let předtím jsem vyrazil na ryby s kolegou, který byl, stejně jako já, internetový podnikatel a na moři chytal nejlíp ze všech rybářů, které jsem kdy poznal. Jemu jen stačilo se zahledět na hladinu oceánu a přesně poznal, kde něco uloví. Prozradil mi, že je třeba rozostřit pohled a vnímat všechno v zorném poli naráz, což mu pak umožní zachytit sebemenší mihotání nebo narušení vodní hladiny. Tak jsem to tenkrát vyzkoušel, a jenom mě z toho pořádně rozbolela hlava. Jenže když jsem obě patra znovu neúspěšně projel dalekohledem, rozhodl jsem se ten trik vyzkoušet i na domě. Před očima jsem si nechal všechno rozmazat a čekal jsem, jestli na sebe něco samo neupozorní, a asi po minutě jsem za vysokými okny budoucího obyváku na severní straně domu zaznamenal pohyb. Zvedl jsem tedy dalekohled a zaostřil; Brad a Miranda právě vešli dovnitř. Viděl jsem je dost ostře; klesající odpolední slunce se do okna opíralo v příhodném úhlu a vnitřek pěkně osvětlovalo, ale zároveň mě neoslňovalo. Viděl jsem Brada přejít k provizornímu stolu, který tam narychlo sestavili truhláři. Zvedl nějaké dřevo, zřejmě kus stropní lišty, a ukázal ho mojí ženě. Prstem přešel po jedné z jeho drážek a ona to po něm zopakovala. Pohyboval rty a Miranda přikyvovala na znamení souhlasu s něčím, co jí říkal.

Na chvilku jsem si připadal směšně, jako paranoidní manžel, co v převleku šmíruje svou ženu se stavitelem vlastního domu, pak ovšem Brad lištu položil a já viděl, jak mu Miranda padla do náruče, zaklonila hlavu a políbila ho na rty. On k ní natáhl tu svou velkou tlapu a přitiskl její boky těsně ke svému a druhou rukou ji chytil za rozčuchané vlasy. Řekl jsem si, že dál už se na to dívat nebudu, ale nedalo mi to. Sledoval jsem je asi deset minut a viděl jsem, jak Brad moji ženu přehnul přes stůl, nadzvedl jí tmavě fialovou sukni, sundal jí malé bílé kalhotky a zezadu do ní pronikl. Sledoval jsem, jak si Miranda cíleně lehla na stůl, jednou rukou se zapřela o okraj a druhou si vsunula mezi nohy, aby ho lépe navedla. Očividně už to spolu dělali.

Proplížil jsem se zpět a musel se posadit. Když jsem se zase vrátil na stezku, sundal jsem si kapuci a do tmavé, větrem zvlhčené kaluže vyzvracel oběd.

„A to se stalo kdy?“ zeptala se má budoucí spolucestující, když jsem jí všechno převyprávěl.

„Je to něco přes týden.“

Zamhouřila oči a kousla se do spodního rtu. Oční víčka měla jako bledý hedvábný papír.

„A co teď hodláš dělat?“ zajímala se.

Tu samou otázku jsem si kladl celý týden. „Ze všeho nejradši bych ji zabil.“ Ústy ztuhlými ginem jsem se pokusil usmát a pak jsem zlehka mrknul, abych jí naznačil, že třeba jen žertuju, ale dál se tvářila vážně. Zvedla nazrzlé obočí.

„To bys měl,“ podpořila mě a já čekal, že mi nějak dá na vědomí, že si jen dělá legraci, ale ničeho takového jsem se nedočkal. Upřeně se na mě dívala. Taky jsem se na ni dlouze zadíval a uvědomil jsem si, že je o dost hezčí, než jsem si původně myslel. Byla to přímo éterická, nadčasová kráska, která jako by vypadla z nějakého renesančního obrazu. Úplně jiná než moje žena, která by se spíš hodila na obálku nějakého pokleslého románu z padesátých let. Chystal jsem se na její

slova konečně zareagovat, když stočila hlavu k tlumenému reproduktoru, který zrovna začal něco hlásat. Oznamoval, že máme nastoupit do letadla.